

Nashville hamuvá lett

A kutya elhamvasztása után a férjem ágyában fekszem, és az állatok Oscar-gáláját nézem. Nem ez a műsor neve, de díjakat adnak az állatoknak kiemelkedő alakításért mozifilmben, tévéfilmben vagy reklámban. Tavaly a Schlitz Malt likőrös bika nyert. Azelőtt Fred, a kakadu. Fred azzal nyert, hogy kiürített egy féldekás „likört”, aztán dülöngélt egy kicsit, és a részegségtől elnyúlt. Ez a legjobb műsor a tévében, mondta Flea, a férjem.

Mióta Flea nincs, megszokásból nézem.

A felmelegedett készülék tetején a nagy fehér Chuck békésen horpaszt. A farka lelóg, kettészeli a képernyőt. A komódon, a telefon mellett miniatűr fenyőfa láda hever, benne Nashville érdes hamvaival.

A legfontosabb elismeréseket idén Neil, az Oroszlán kasszírozza be. A műsorvezető elmondja, hogy Neil éppen Afrikában tartózkodik, így az unokája, Winston képviseli a ceremónián. Egy nő indul a színpad felé, karjában egy tízhetes kölyökkel, mire a helyi nézők óóogatni kezdenek. Lefogadom, hogy az otthoniak is. A kölyök után minden nyertest felszólítanak a színpadra. Gondolom, mindegyiküket leszedálták, mert egyik sem harapdálja a másikat.

Engem közben lekötnek a sajátjaim. Chucknak paradicsomlét kell innia, mert urológiai problémája van. Borisnak és Kirbynek sörélesztő kell a serkéik miatt. Plusz elől hagytam a porszívócsövet, úgyhogy a trópusi seregély rikoltozik. A madarak kígyónak nézik a porszívócsövet.

Flea a szívrohama után eladta a rendelőjét, ezért most csak rájuk vigyázok. Ők azok, akikkel mindig is megosztottuk a házat.

A férjem egyébként F. Lee Forrest, állatorvos volt.

A kórház közvetlenül a házunk mellett áll.

Flea eredetileg az én ágamnak köszönhette a rendelőjét. Én vettem meg neki az almaszósos pénzből. Az apám egy vagyont keresett az almaszószával, mert ő nem használt lú-

got a héj eltávolításához. Elég maradt rám a pénzből ahhoz, hogy megvegyek mindent, amit akarok. Azért vettem meg Flea-nek a rendelőt, mert megtehettem.

Will Rogers azt mondta, hogy az állatorvosok érdemlik ki a legnagyobb tiszteletet, mert az ő betegek nem tudják megmondani nekik, hol fáj. Nekik kell megkeresniük, és ezt a szívükkel teszik.

Azt hiszem, ezt a szeretetet szerettem. Az ilyen odaadás megnyugtató; úgy éreztem, hogy nekem is jut belőle. Hogy mégsem, vagy hogy mégis, de csak egy bizonyos pontig és nem tovább, eleinte összezavart. Arra gondoltam: a szeretetem annyira jó, miért nem vonz ugyanilyet viszonzásul?

Akár össze is omolhatott volna minden. De az a bősztörődés, amivel az állatokhoz viszonyult, reményt adott nekem, és várakozásra ösztönzött.

A természet nem a férjem hivatásához rendelt. Például allergiás vagyok a macskákra. Az elmúlt húsz évben immunterápiára kellett járnom. Nem pirulákért; injekciókért.

Tizenhét éves koromig azt hittem, hogy a sonka egy állat. De azért nem derogált, amikor székletmintákat kellett vizsgálnom a szomszédban.

Először a trópusi seregélyhez megyek, és elteszem a porszívót. Amikor a madár nem rikkol, egyvalamit mondogat. Flea tanította meg neki. A kalitkájára akasztott egy táblát, rajta a felirattal: MONDD, HOGY HÜLYE VAGYOK. Amikor azt mondjuk neki, hogy „hülye vagy”, a madár szarkasztikusan ezt válaszolja: – Én tudok beszélni, *te* tudsz repülni?

Flea Vegasba is betörhetett volna vele. De egy madárnál képtelenség behízelegni magunkat.

Ő, a trópusi seregély, megy majd elsőként. Másodikként, ha Nashville-t is beleszámoljuk.

Megígértem Flea-nek, hogy gondjukat viselem majd, és ezt is teszem. Én magam választottam nekik új gazdikát.

Nashville volt a kedvence.

A kutya egy ősz perzsa agár volt, lágy szőrű lábakkal és Nílus-zöld szempárral. Mindenki ismeri azokat a vézna kutyákat, amiket az egyiptomi cserepeken látni? Azok perzsa agárok, és az emberek egykor bálványozták őket.

Flea mintha felélesztette volna a hagyományt.

Datolyával etette a kutyát.

Gyakran figyeltem, amint Nashville óvatosan kiköpi a magot, mielőtt elkezdené enni a következő gyümölcsöt. Úgy ült ott, mint egy szfinx, miközben Flea benyúlt a szájába, hogy az ínyére nyomkodjon egy kis édesgyökeres rágót. Hagyta, hogy Flea a körmével lepiszkálja a fogkövet a fogairól.

Most kell utoljára megmagyaráznom a nevét. Az alom elsőként kiválasztott tagját Memphisnek keresztelték el. Kitalálták, hogy

egyiptomi neveket kell adni a kutyáknak. Flea félreértette, és Nashville-nek nevezte el az övét. Egy keleti parti nő Boston birtokosa.

Flea minden nyár végén elvitte Nashville-t a Central Valleybe. A szőlőtőkék között szaladgáló nyulakra vadásztak. Amikor agarakkal hajtunk vadakat, és a kutyák látják is a prédát, azt *coursing*nek hívják. Ha a sasszemű Nashville kiszúrta egy nyulat, egyből jelzett Flea-nek, hogy jöjjön utána. A kutya egyszer felfelé nézett, egyenesen az égre, és Flea elmondta, hogy amikor követte a tekintetét, egy repülőgépet látott, ami épp a Nap előtt szállt el.

Néha velük tartottam, és egyszer Borist is hagytuk vadászni.

Boris orosz farkaskutya. Akkora, mint a Rose Bowl Felvonulás mozgó platformjai.

Olyan, mint egy kamasz, csak kutyában: ha nem bajsza lenne, pattanások borítanák. Hetente két gumicsontot pusztít el, és egyszer megevett egy doboznyi szöveget.

Úgy van, egy doboznyt.

Azon a napon, amikor a nyulat után engedték, Boris megivott egy csésze kávé. Flea engedélyezett neki egy forró csokis kávé, mert a koffeintől a kutyáknak jobban megy a nyomkövetés. Boris viszont annyira izgalomba jött, hogy mindenki préda lett a szemében. Egyszer még *engem is* megtalált magának. Boris, az ötven kilós, Maxwell House-kávévétel felpörgött farkaskutya. Egy ilyen látvány levarrja az ember ruháját. Mostanában a parkra korlátozom Boris vadászterületét, és csak galambfiókákat meg kopasz farkú mókusokat üldözhet.

Az első szó, ami elhagyta F. Lee száját a szívrohama után, vagyis három héttel később, a „rosszcsont” volt. Szerintem ezt Borisnak címezte. Pedig Boris tolt a tolószekét. A járdaköveken futórajtot vett. Ugrás közben a mellső lábaival meglökte a tolószek hátsó részét, amivel elérte, hogy Flea métereket guruljon meglepő kecsességgel.

Megkérdeztem Flea-t, hogyan tanította meg erre Borist, mire ő azt felelte: – Sehogy.

Egy ilyen kutyát én is tudnék szeretni, ha Flea nem szeretett volna bele előbb.

A következő trükköt találtam ki arra, hogy végre hogyan tudnék aludni egy kicsit. A férjem ágyában alszom. Így az üres ágy, amit nézek, a sajátom.

Hideg éjszakákon a kezemre húzom a zokniját. Olvasok az ágyában. Egyesek még mindig írnak abból a korszakból, amikor Flea rovatot vezetett. Háziállatokkal kapcsolatos kérdésekre válaszolt egy újságnál. Az új orvos néha továbbküld leveleket a szórakoztatásomra. Itt van egy, ami megtetszett: a levélíró férfi azt hiszi a macskájáról, hogy homoszexuális.

Így kezdődik a levél: „A macskám, Frank (ez nem az igazi neve)...”

A zoknija mellett néha az óráját is felveszem.

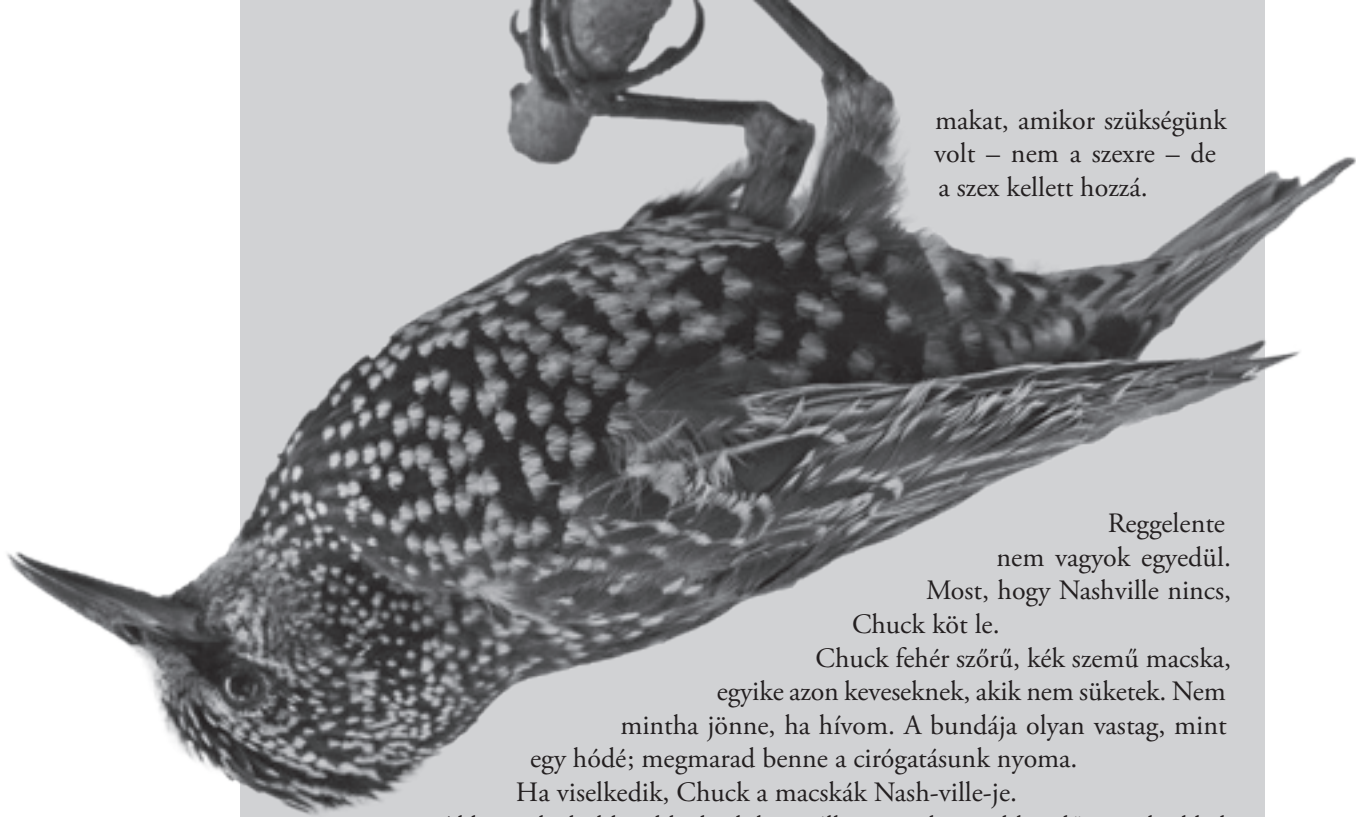
Sokan hordjuk néhai férjünk óráját.

Így mondjuk meg egymásnak.

Amikor nyugovóra térek, eszembe jut, Flea hogyan aludt Nashville-lel. Valószínűleg olyan lehetett a kutyával, mintha egy zsák agancs mellé feküdt volna be. Olvastam egyszer, hogy egy házaspárnál azért került sor a válásra, mert a férfi hagyta, hogy az afgán agara a hitvesi ágyban aludjon.

Nekem volt saját ágyam. Egyedül aludtam benne, leszámítva azokat az alkal-

makat, amikor szükségünk volt – nem a szexre – de a szex kellett hozzá.

Reggelente
nem vagyok egyedül.
Most, hogy Nashville nincs,
Chuck köt le.

Chuck fehér szőrű, kék szemű macska,
egyike azon keveseknek, akik nem süketek. Nem
mintha jönne, ha hívom. A bundája olyan vastag, mint
egy hódé; megmarad benne a cirógatásunk nyoma.

Ha viselkedik, Chuck a macskák Nash-ville-je.

Akkor a legboldogabb, ha kihuzigálhat minden zsebkendőt egy lyukkal
ellátott dobozból. Amikor túl csintalan, egy fésűvel lelassítom. Flea mutatta
meg, hogyan kell. Ha végighúzzuk az ujjunkat egy fésű fogain, attól egy macska ásítózni
kezd. Innentől kezdve oda megy, ahová akarjuk, bármilyen vagány macskáról is van szó.

Az állatok tiszták, mondta mindig Flea. Nem szokásuk megtéveszteni másokat. Vitat-
koznék. Gondoljunk csak a macskákra: megbotlanak, elesnek, és gyorsan nekiállnak mo-
sakodni, mintha azt mondanák, *ezt így akartam*. A színészkedés megtévesztés, és a macs-
kák színészkednek: „Ki, én?” Lazán beköltöznek a szomszédba, ha ott jobb a kaja, aztán
amikor összefutunk velük az utcán, sem a mi nevünkre nem emlékeznek, sem a sajátjukra.

De reggelente Chuck dorombol a torkomnál, és ez olyan érzés, mint az imádkozás.

Reggelente szoktam imádkozni.

A postás meggondolta magát a madárral kapcsolatban, és amikor Mrs. Kaiser átjött Kirbyért
és Chuckért, egyiküket sem találtam. Korábban odakészítettem a fejadagukat egy zsák-
ban az ajtóhoz: Chuck paradicsomlevét és játékegerét, meg Kirby magnéziatej-tablettáit
a fogai tisztításához.

Chucktól az ilyesmi nem is meglepő. De Kirby megbízható. Ő van itt a legrégebb óta:
törekeny, kis növésű golden retriever, szakemberek televíziós munkára képezték ki. Saját
sorozatot is kapott volna, de nem nőtt meg a megfelelő méretre. Mindenesetre megtanult
egy rakás haszontalan trükköt. Akkor csavarta el a leginkább a rendelő várójában ülők fe-
jét, amikor Flea letartóztatta.

– Kirby – szólította meg Flea. – Attól tartok, őrizetbe kell vennem. – A kutya ekkor szo-
rosan a falhoz húzódott. – Most meg kell motoznom, Kirby – mondta Flea, mire Kirby
a falra csapta a mancsát, és egy helyben állt, míg a gazdája megtapogatta az oldalát.

Mrs. Kaiser azután látogatott meg, hogy az ő kutyája is kimúlt.

Amikor Kirby az ölébe tette az egyik mancsát, Mrs. Kaiser zokogni kezdett.

Isten áldja a smúzoló ebeket, gondoltam.

Az az igazság, hogy Kirby félti a fejét, és a feje helyett a mancsát ajánlja fel simizésre.
Mrs. Kaiser megjegyezte a gesztust. Még abba is belement, hogy Chuckot is magához ve-
gye, amikor elmondtam neki, hogy a macskának egy gyerek nélküli otthonra lenne szük-
sége. A gyerekek féltékennyé teszik, és időnként asztmarohamok törnek rá. Én meg ar-
ra gondoltam, hogy miután Chuck elköltözik, karácsonykor tarthatok itthon mikulássvi-
rágot és fagyöngyöt.

Mivel a ház mögött sem jártunk szerencsével, megmondtam Mrs. Kaisernek, hogy majd átviszem őket, ha előkerülnek. Épp az előszobában beszélt Borishoz. Vagy inkább Boris *helyett*.

– Jaj, mondja, mondja, „milyen szép csont”, mondja, mondja, „*kaphatok* egy szép csontot”?

Boris arrébb sétált, és összerogyott egy fönnött szőnyegen.

– „A mindenit”, mondja, mondja, „a mindenit, de kimerültem”.

Mrs. Kaiser már évek óta hordja a férje óráját.

Amikor Mrs. Kaisernek már nyoma sem volt, az állatok beslattyogtak. Chuck egy félig megevett észak-amerikai mókust hozott a szájában. A konyha padlójára ejtette a tetemet, az ételen élő világ kegyetlenségének mementóját.

F. Lee halála után valaki megkérdezte, hogyan érzem magam. Azt válaszoltam, hogy végre elég fogas van a szekrényben. Nem hinném, hogy ezt akartam mondani. Vagy talán mégis.

Nashville abba *halt bele*, hogy összetört a szíve. Nem akart enni, és csak úgy kiszállt.

Beállt egy fertőzés.

A végén én magam fecskendeztem be neki a nátrium-pentobarbitált.

Úgy éreztem, a kutya így próbált rávenni, hogy figyeljek már oda.

De azt gondolom, végső soron mindannyiunkat ugyanannyira szerettek. Flea ugyanazt a szeretetet adta nekem, amit a kutyáinak. Nem mondt nekik olyanokat, hogy „akkor foglak szeretni titeket, ha nem mentek rá a szőnyegre”. Bármit tehettek, szerette őket.

Én is ezt kaptam.

De én feltételeket akartam.

Istenem, ez aztán a vallomás!

A férjem azt mondta, hogy egy állat nem okozhat csalódást. Ezzel is vitatkoztam. Azt mondtam: Dehogynem tud. Mi a helyzet azzal a kutyával, aki rámegy a szőnyegre? Milyen érzés látni, hogy hiába próbáltad megváltoztatni a viselkedését, semmit sem értél el?

Én *tudom*, milyen érzés.

Szeretnék nagyobbakat gondolni. De úgy fest, nincsenek olyan emlékeim az életünkről, amikben nem szerepel valamelyik állat.

Kirby még mindig behozza Flea újságját vasárnap reggelente.

Régen mindig nézte, ahogy Flea a keresztretvényen dolgozik. Flea ilyenkor eljátszotta, hogy segítséget kér tőle: – Értem, hogy te miért azt írnád be ide, hogy *kutya*, de láthatod, hogy a *madár* is jó lehet.

Boris és Kirby még mindig marakodnak a papucsán. De ahogy Flea mondta mindig, a baj ritkán nyúlik túl az életükön.

Hát így állunk most. Boris, Kirby, Chuck... Nashville hamuvá lett. Mielőtt ágyba bújok, azt mondom a trópusi seregélynek, hogy talán nem ostoba, de hülye.

Az évfordulónkon virágokat szállítottak ki. A kártya szerint a rózsákat F. Lee küldte. Amikor felhívtam a boltot, azt a választ kaptam, hogy Flea-nek „szerelembiztosítása” volt. Ez egy szolgáltatás a feledékeny embereknek. Csak a dátumot kell megadni, és onnantól kezdve minden automatikusan működik.

Az, hogy így kaptam virágokat, megrémisztett. Kitaláltam, hogy lesétálok egy hosszú úttal a városba.

Mielőtt elindultam volna otthonról, adtam Chucknak Laxatone-t. Mivel az időjárás melegszik, mielőbb kell neki a szőrlabdaoldó. Aztán beöntöttem a darálthús-adagját egy kis tál vízbe. A vízbe belekevertem egy kanálnyi folyékony mosogatószeret. Chuck nagy szünetekkel eszik, és a szappanos árok távol tartja a táljától a bogarakat.

A városba vezető séta alatt visszazökkentem magamba.

Ezt két dologra tudom visszavezetni.

Az első a koldus volt. A járdán ült, felhúzott lábbal, egy kutyával az oldalánál. Egy éltes, alvó skótjuhász volt vele, szaruhártya-fekélyes, vizenyős szemekkel. Az orra alatt egy vörös, műanyag edény lógott, rajta egy táblával: ÉTELT A KUTYÁNAK – ADAKOZZANAK, KÉREM.

A kutya pont olyan csendes volt, mint azok, akiket Flea meggyógyított, majd elringatott, miközben az érzéstelenítő hatása elmúlt.

Pár tömbbel később vettem fél kiló darált marhahúst.

A visszautat szinte futva tettem meg.

A páros még mindig ott volt, és időközben bekerült pár negyeddolláros az edénybe. Elég jó érzéssel töltött el, hogy átadtam a húst. Jól is éreztem magam, de aztán megfordultam, és megláttam a férfit, aki engem nézett. Egy bezárt cipészbolt előtti rácsnak dőlt, egy üres bádogdobozzal a lábánál. Meglátta. Ő pedig – *semmit sem* kapott.

Meddig vihető az ilyesmi? Szerintem egészen a szívig. Adunk, amennyit tudunk – ameddig a szív elér.

Ez volt az első dolog, ami hazaterelt. A második meg az, hogy eleredt az eső. ■ ■ ■

Roboz Gábor fordítása

Amy Hempel (1951): az amerikai szerzőt a minimalizmus élő klasszikusaként tartják számon. Kizárólag novellákból álló életműve eddig négy kötetet számlál (*Reasons to Live*, *At the Gates of the Animal Kingdom*, *Tumble Home* és *The Dog of the Marriage*), amelyek a 2006-ban kiadott *The Collected Stories* című gyűjteményben is elérhetőek.

Roboz Gábor (Budapest, 1985): 2011-ben végzett az ELTE angol – filmelmélet és filmtörténet szakán. Szakfordításai a *Metropolis* és az *enigma* folyóiratban jelentek meg, kritikái és egyéb írásai a *Filmvilágban*, a *Prizmában* és a *Prizma Online-on*, novella- és regényfordításait az *Agave Könyvek* és a *Cartaphilus* kiadó közli. Tévéműsorokat és sajtókönyveket is fordít. A *Prizma* szerkesztője.

